

Legujabb fehértói csodatörténet.
Kiadja Bakos János, Mésztegyőn.

Dallama: Ó, mennyország szép....
Dicsértessék a Jézus és a szűz Mária,
Mostan, aki jelen van, hallgasson szavamra,
Ifjak és öregek, árvák és özvegyek,
Hallgassátok meg ezt, amit eléneklek.
Drága szép kis ének szól a Máriáról,
Csuka Zsuzsa hajadonnak a látásáról,
Szabolcs megyében van Uj-Fehértó község,
Melynek egy kis tájához járul a sok népség.
Uj-fehértó határában, egyik árok partján,
Virágzott szép bodzafa, tele van aggatva,
Virágzó koszorúkkal, drága szent képekkel.
Búcsúra járnak hozzá Isten féltő népek.
Mert ezen bodzafánál meg jelent Mária,
Hófehér szép ruhával, fényes koronával,
Ottan kéri fiát, a drága Jézuskát,
Hogy bocsáson meg nekünk, edjon reánk szent áldást.
Csuka Zsuzsa hajadon 12 éves volt,
Református vallású ácsmester leánya volt,
hirdetesküvel, hittel tenuesítja,
Meghalok érte anyám, mégsem hagylek soha.
Az érdekes barna leány így ad jelenséget,
Kapálásról jöttem me a kapálásról délelőtt,
Gyermeksárást hallottam, úgy mentem oda,
Mint ha a föld elől jött volna a szép szózat.
De nem láttam semmit, egy pár lépést tettem,
A szép bodzafa alatt pólyát pillantott meg,
Keszűlepu-levéllel letakartam,
Felvettem, hogy kibontsam,
Megnézni akartam.
Egybe szózat jött hozzám, tedd le mer bűnös vagy,
Nem vagy méltó, hogy az én szentséges fiamat
Karjaidra vegyed és úgy csókolgassad.
Térjete meg mindnyájan, úgy lesz irgelmatok.
haneq, térj meg igezán, imádkozzál, bőjtölj,
Jelek lesznek az égen, látja minden ember,
Pünkösöd napján este volt egy szép jelenet,
Az a drága fényesség aztat jelentette.

Eleinte nem láttam senki anyját ottan,
Egy fényes koronájú asszonyt láttam,
A bodzafa alatt térdfejemre rogytam,
Te vagy drága szüzanyám, akit most itt láttam.

Amire én fölkeltem, eltűnk a szép asszony,
Ezt a jó hirt hallottam? boldog vagy leányom.
Jójj el ide leányom hat órákor mindig,
Imádkozzál érettem és a szent fiamért.

Nyiregyházi szent atya a leánynak ígérte,
Azon drága szép kelybe kápolnát épített,
Járuljanak hozzá a sok bucsús népek,
Tiszteljétek szüz Máriát és az ő szent fiát.

Ó, tigyarló bünösök, kérlek a Jézusra,
Tegyetek nagy fogadást igaz bünbánatra,
Most ez legyen nekünk énekünknek vége,
Dicsértesséke Jézus drágalátos neve.

Tisztelet adassék a szüz Máriának,
Az Ur Jézus Krisztus szentséges anyjának.

A halottkonczoló szépenyeteg

vagy

az éjjéli sirbolygató

Nemes-Vidon

vagy az ördög kincsszomjas czimborája
/sirrabló temető és templom környezettel/
oldalt:utánnomás tilos.

Kihereszteli

C S I G A

Nyomatott és kapható Mizsur Ádámnál Marczaliban.

Vijjogó ördögnek nagy karmai között
Köllene kitépnem hosszú, szurkos csóvát
S azt a forró pokál emésztő tüzébe
Köllene bemártnom-mint diák a tollát-
Hadd lobogna rajta iszonyatos lánggal
Kenes fojtó füstöt teregetve széjjel,
Mint mikor a házat felgyújtja valaki
Eget, földet-rázó zivataros éjjel
Ez lenne a tinta, evvel kéne írnom
Ezt a boszorkányos ördögtörténetet
Hogy a magosságok egek dörgő Őra
Nem juttja le nyomban, csak néz ilyeneket!
Nem is ember volt az, nem is anya szülte,
Hiénák ágyában látott napvilágot
S élte első percze kezdetétől fogva
Deserves kinok közt cipelte az átkot.
Vagy mit mondjak róla? hiszen lelke nincsen,
Állatnak az Isten csak a párát adta
De ennek még az sincs, higyjétek el nekem,
Ezt még az a pára, az is odahagyta
Tudom azóta már viszik az ördögök,
Tüzes társzekéren huzzák a sárkányok
És a mire ezt ti végig olvassátok
Azt el is emésztik oda lenn a lángok.
Fogadok átkot szór apraja és nagyja,
Ki e históriát végig morzsolgatja.
Férfiak! gyerekek! asszonyok és lányok!
Okultok belőle, hát csak olvassátok.
Azért hát most én is hamar belekezek
S betűről-betűre elbeszélem nektek.
Mígig kincset akart, csak az után vágyott,
Hogyan szerezhetne nagy-nagy gazdagságot.
Lopjon? honnét lopjon? s bátorsága sincsen,
Hát hogy ha megfogják idegen kilincsen.
Öljön? élő embert és raboljon tőle?
Lánczra vernék s örök rab lenne belőle.
Apái sem hagytak reá örökséget
De nekik csak a pénz ad üdvösséget.
Átkozta is őket: apját, öregapját,
Hogy neki örökbe csak két karját hagyták.
Mit tegyen, mit kezdjen? feledte a dolgot
És tunyaságábanahoz sosem fogott,
Hanem inkább azon törte mindig eszét,
Pénznek munka nélkül hogy tehetné szerét.
Még gyerek korában sokszor hallott róla,
Emlékezett tisztán még a meseszóra,
Hogy, arany és ezüst lenn, a föld gyomrában
Töméntelen van az ördög hatalmában.
És a ki az ördög szavát megfogadja,
Annak a jó részét ajándékba adja,

Ez főlt a fejében éjjel-nappal régen,
 Ez aztán segítne majd a szegénységen!
 Hogyha úgy megkapná ej, de jó is lenne,
 Ezüst tálból arany kanalakkal enne,
 A munkára még csak gondolni se kéne,
 -Mintha bizon eddig lett volna kedvére.
 A míg más izzadott kenyér után nézve,
 Ő most is csak sétált kezét zsebre téve
 És elgondolkozva az erdőbe tartott
 És a kincsek után nagyokat sókajtott.
 Majd így kiált föl: "hol hát az az ördög?
 Ha kívánja, forró olajba megfürdök!"
 Alig, hogy kimondja e könnyelmű szókat,
 Mint mikor a szélvész üzi a hajókat
 A hullámok hátám, -olyan lárma támadt
 S valami megrázta erősen a fákat.
 Ott állott előtte, a kit látni vágyott,
 Akitől remélte a nagy boldogságot,
 Ugy kacagott, hogy az erdő harsant bele,
 De a visszahang rá egy betűt sem felelt,
 Villogott a szeme, kangargott a farka
 S fenyegetve meredt égnék a két szarva.
 Megijedt az ember és már futni akart,
 De utjába dőlt egy óriás sziklapart.
 A pokol lakója most melléje lépett
 És ilyen szavakkal kezdte a beszédet:
 "Látni óhajtottál, no hát megjelentem,
 Vigyen el az ördög, ne ijedj meg tőlem.
 Nem vagyok én oly rossz, a milyennek látszom,
 Csak az emberekkel néha kicsit játszom.
 Különbben jól tudom, fogad mire vásik,
 Nélkülem elkopik egyik, mint a másik.
 Figyelj ide hát jól; adok gazdagságot,
 Aranyat ezüstöt, a mint csak kívánod.
 De előbb te is tész szolgálatot nékem,
 Nem lesz sok az egész, kevéssel beérem.
 Éjféle órákban, zivataros éjjel,
 Mikor a szél versenyfutást tart a széllel;
 Mikor a villámok egymást csújják agyon
 És mindenki remeg a megvetett ágyon;
 Mikor a vadállat barlangjába buvik
 S a csonka toronyba vijjogat a kuvák:
 Akkor te kelj gyorsan s menj a temetőbe
 -Háromszor tedd meg azt ebb' az esztendőbe'-
 Ott a legujabb sirt ásd föl és a holtat
 A koporsójában szaporán bonczoljad.
 Aztán a szívet tulajdon kezéddel
 Szakítsd ki belőle, szakítsd ki és tedd el.
 Három szívre vágyom, három emberszívre,
 Ha együtt lesz, hozd el ide majd éjjélbe
 Hatalmad megkapod, dus jutalmat adok.
 Aranyban, azüstben adós nem maradszok.
 Megörült az ember s köszönetet mondott,
 De az ördög helyén csak nagy füst gomolygott.
 Aztán lassan-lassan foszladozni kezdett
 S a megrontott ember nem vetett keresztet,
 Hanem gyors léptekkel tartott haza felé
 Utközben magát dugazdagnak képzelé!
 Óh te elvetemült Plutó rabszolgája,
 Most vette meg lelked a pokol tornáca!
 Zugtak a gharangok, fájdalmasan zugtak,
 Mint a bus gerlice olyan busan bugtak,
 A bus gerlének-ha elveszti párját-
 Fölveri a szava a mély erdő árnyát.

A harangok is tán azért szóltak busan,
Mert megrészelkedtek a nagy fájdalomhan,
A nagy keservében egy szerető szívnek,
Kire majd a napok sötét gyászt teritnek.

Ássák a sirások, ássák már a sirját,
Mibe a koporsót holnap leszállítják.
Megpendül a kapa, villanik az ásó,
Az erős munkábat izzad a sirásó.
Hullanak a rügek, nől a mély sir szája,
Vágódik a szerszám alája, alája.
Az embernyi ember feje már egészen,
Nem is látszik ki, hát mindjárt készen lésezn.
Még néhány ásónyom, pár kapa vágása,
Aztán a mélységet a koporsó lássa.

"Én is megyek veled, én is sirba szállok,
Nélküled angyalom nyugtot nem találok.
Nyeljen el engem is a hideg sir szája,
Legyen közös sirunk s közös a fejfája.
Én édes hitvesem, ifju feleségem,
A nehéz földet majd tartani segélem.
Tizenhat kikelet látta nyilásodat,
A tizennyolcadik meg a hullásodat.
Ugy elváltál tőlem, itt hagytál egyedül
Mint ahogy a madár ősszel messze repül."

Igy sirdogált, így sirt a halott hü párja,
Mint az árva madár, a mi h'jába várja.
Hogy élete fel majd fészke-re talál,
Mert a fegyver végén elérte a halál.
De anéma holtnak, bent a koporsóban
Jó úra szavára szive meg nem dobban.
Nem dobban meg szive, nem is ad rá véaszt,
Szája meg nem mozdul, hej! lezárta már azt.
És, a mint fölötte felszórták a hantot,
Es elnémitották a kongó harangot,
Szellő játszadozott a sirdomb tetjén
És a halott helyett megszólalt ilyenén:
"Drágalátos uram, nekem köllött mennem,
A nehéz hantokat vállaimra vennem,
Áldjon meg az Isten boldogsággal téged,
Nekem pedig adjon örök üdvösséget."

Üvölt a zivatar, az ablakot rázza,
Bömböl, majd elhallgat és megint ujrázza.
Tekeri a fákat, tövestül kitepi.
Ilyen iszonyatos a játéka néki.
Fölrohana dombra, leszalad a völgybe
S belekapaszkodik egy százéves tölgybe
De mivel ezt h'jába ölelgeti által,
Mérgében még nagyobb csodát tesz szavával.

Majd jégesőt szór le a megtépett földre,
Annyit, hogy a völgyek gyűjtögetik ölre.
Isten kísértése vagy mi akar lenni
Olvasóim, de ki tudná róla tenni?
Mindenki imázik összekulcsolt kézzel,
"Miatyánk"-ba kezdve Isten szent nevével.
Csak egy házba' hallik köszörűkő hangja,
Amint angy vihar néha el-elkapja.
Es Uram, Istenem, mond csak, mi villog ott?
Hisz ily komor égre nem ültetsz csillagot!
Óh szentséges Atyám! én tudom, mert láttam
Egy kéken csillanó villámfénysugárban.
Egy tőr, egy hegyes tőr megköszörült lapja,
A mi a villámtól olykor a fényt kapja,

Óh! dobd el te gyilkos, dobd el azt a gyilkot
 S inkább kérd az Urat, a ki létre hívott.
 Ne kést markolj, ne kést, de olvasófüzért,
 S rebegd imádat, - a boldogságos szüzért!

Kilépett a házból és a sűrű éjben
 Elindult a hosszú törrel a kezében.
 Gyorsan futott tova, mintha vihar szele
 Akart volna lenni előre, előre,
 Ni merre tart! csak nem megy a temetőbe?
 Fut, fut tovább, tovább s nagy sebesen illan,
 A mint a terhes ég néha meg-megvillan.
 Óh minden szenteknek szentséges szent neve!
 Talán a temető árokba rejteze?
 Nem, csak átment rajta s szive meg se' dobban,
 A hogy tova lebben s a sirkertbe toppan.
 Ottvan a sorok közt, sirről-sirra lépked
 És a keresztokról koszorukat tépked.
 Sikongat a bagoly a kápolna tornyán,
 A mint á ásót ragadt az egyik sir dombján
 /Ez a sir volt az, a melyről előbb szóltam,
 En magam is láttam az elmúlt napokban/.
 Nagyot sivit a szél s belekap hajába,
 A hogy horpad a sir ásója nyomába.
 Ó csak szórja, szórja az összehányt hantot,
 Rémes tette közben csak föl se' pillantott.
 Most már nem is látni, a sir táltott szája
 Egészen bevezte, benyelte magába.
 Ah! mi az? mi volt az? dobog a koporsó,
 Feszíti fölfelé fedelét az ásó.

Ugy ropog, úgy recseg; mi akar ez lenni?
 Most meg a halottat kezdi kiemelni.
 Szaggatja ruháját, tépi czafatokra,
 Aztán a törhöz kap és fogja marokra.
 Óh emberek szennye! ördögöknek atyja!
 A törrel a halott mellét nyitogatja
 Fölvágja, föl szabja és bele nyul kézzel
 -Seregeknek ura, ilyet már ne nézz el!
 Majd kirántja karját s kihuzza a szívet
 Nyájas, -jó olvasó hiszed vagy nem hiszed-
 A aztán úgy véresen az ölébe teszi
 És utját az éjben gyorsan tova veszi.
 A megbolygatott sirt be se' takargatja
 Ugy, a mint van, nyitva, felturva ott hagyja.

Már harmadszor történt ebb' az esztendőben,
 Nemesvid községben, a tavaszelőben,
 Hogy így felforgatták, hogy így dulták a sirt,
 Mi fölött oly sok szív kegyettel elsirt.
 S nem tudja senki sem, ki lehet a gonosz,
 A ki gazztettével fájdalmakat okoz.
 Szegény Györke Katát, Szegény Nemes Katát
 Hát a nyugalomnak hiábaadták át.
 Istenben elhunyt Nagy Borbála is így járt.
 Annak is feldúlták szépen vetett sirját.
 És mindannyiának a szívet tépte ki!
 Tán boszorkány s étkét azokból készíti
 Vagy tán elkárhozott erreitelt lélek,
 A kiről én nektek mostanság mesélek,
 Türelemes olvasó te tudod már ki az.
 Így volt ez az eset s szóról-szóra igaz.
 Összegyűjtögette a halott sziveket
 És az ördögtől kért érettük kincseket.
 Eladta a balga lelke üdvösségét
 S eldobta magától isten segítségét.
 Nem is érdemel mást az ilyen szörnyeteg
 Kapja a pokolra a duló fürgeteg.

Az oltárromboló ácsmester
 vagy:
 Az Istentagadó sorsa.
 -tanulságos csudatörténet/

/Barokk-kápolnában látható a romboló egy bárdal veri Mária szobrát/

Budapesten, 1889.

Nyomatott Bagó Márton és fiánál.

Szomorú történet egy oltárromboló
 ácsmesterről.

Hiába van a kételkedők bizonyítgatása, hogy nincsenek csudatörténetek. Sokan az erkölcsöt és tettet megmértelyező korcsmákban, lebukokban elvetemült kornhelyek társaságában, bortól, szesztől gőzölgő fejjel elég vakmerő Isten nevét hiába felvenni, az Istenség fogalmát kétségbe vonni. "Nincs Isten"! Sokan e hajmeresztő gondolatokkal áétatják magukat s a kik ezen eszmén törték fejüket, azok az iskolának csak a küszöbét koptatták, s ezen Istentagadók, szentségrágalmazók keservesen bünhődtek oktanan tettükért, mert a kiknek lételet, sőt még a boldogságos szüz anyát s Isten fiát Jézust, megváltónak, üdvözítőnek ki az emberiségért halt meg a keresztfán-rágalmazta, az mind borzasztóan megbühődött.

Ime egy legujabb példa, mely szomorú bizonyossága annak, mily sorsot érdemel az a teremtetől, ki egyetlen fiát s szüz anyát még távolról is szóval megsértette. A ki szavaink igazságában csak távolról is kételkedik, a híres bucsujáró helylyel, Gyüd-del bíró vármegye, "aranyába vegye vándorbotját s ott utbaigazitják etény községbe, mely megyeszerte híres, szorgalmas, jó-módu, egyedül üdvözítő vallásunk buzgó hiveiről. Az ég megáldotta e községet minden jóval. Dus kalászkodat termő kövér földjeit zamatos, erős bortermő szőlőhegyek határolják. S talán a bor, mely oly sok átkos, végzetes dolgoknak volt okozója, lett szülője a keresztény világot megrendítő csúdas eseménynek.

Hetyény község vallásos lakossága a forrón szeretett plébános ur kezdeményezésére elhatározta, hogy a buzgó hivek közadakozásából a község közelében diszes kápolnát épített Isten dicsőségére. A terv végre is hajtatott, mivel a kőművesek és ácsok munkához láttak. Már az oltárképet is behelyezték a templomba, csak a vakolás, meszelés, tetőzet, s még más apróbb munka is volt hátra. A kőműves, Maris János becsületesen teljesíté kötelességét s jó téglákból szakavatottan készített vakolattal előállítva, ott diszelkedett etény és környéke buzgó népének örömeire és büszkeségére az ékes képolna. Az ácsmunkákat Furó József nevű ember végezte, ki nem tudni, mily lelki és testi állapotban lehetett, midőn szerszámajával dolgozván beszédbe eredt Maris János kőművessel. Ekkor kezdte Furó József ácsmester zsidelyezés közben Istent kárpmló, piszkos beszéd kíséretében az egész mindenséget szidalmazni. Maris János kőműves csak hallgatta egy ideig az együgyű vallástalan ember dühöngését, de végre is, az ott dolgozó oltár és menyezet festővel együtt figyelmeztették dorgálólá az ácsmestert, hogy nem jó az Istennel teréfázni, mert megbünteti ir almatlanul a vakmerőt.

De a jellemetelen Istentagadó tovább ment tajtétkzó elvetemültségében. Hagyjatok engem az én hitemben, mert én nem hiszek sem Istenben, sem szüz Máriában, mert az a mit ti bolondok hisztek, az mind mese, bolond dolog. Igy szóla a vad szenvedélyű, elvetemedett Furó József ácsmester a zsidelyezés közben- Ha nem hiszitek, ime bebizonyitom, hogy én előttem semmi sem szent.

A jelenlevők hajborzadva, rémulten hallgatták ez ádáz szavakat az Isten és a boldogságos szüz Mária ellen.

No, ha nem hiszitek, ha van Istentek, Krisztustok és Máriátok, hát tegyen ellenem bármelyik, megmutatom, hogy én háromszor beléje vágok szekerczémme az oltárképbe, s még sem leend semmi bajom,

S ő ugy is tett, fogta fejszóját s a padlásról lemenvén a templom hajójába, felemelt, kifeszített karokkal, dühös, elvadult szemekkel a jelenlevők borzalmára. Három csapás hangzott el a kápolna szent falai között az oltárképre, elevágott az átkozott ember szüz Mária képébe, s ime az Isten méltó

módon büntette meg azt, ki őt, szent Fiaát s szüz Máriát még képében is megsértette, mert elvette az ember egyedüli főkincsét - az eszét - s Furó József, az Istentagadó ácsmester kitárt kézzel mérte a kápolna falait. Majd a padlásra menvén, a gerendára akasztá magát, de kicsvarták a gyilkos fegyvert a kezéből. A büntető Isten nem akarta, hogy meghaljon, ki őt és legszentebbeket káromolta.

Az Istentől, vallástól, templomtól való elfordulás rettentő élő mintaképét szánakozva bámulják a buzgó keresztény hivek. A mai gonosz világban midőn oly sokan letérnek a boldogító hit egyenes utjáról s a ferde utra tévedve, eladják lelküket a csábító ördögnek, szükséges, hogy okuljon a szomorú példán, nehogy ily megérdemelt bűnhődésben részesülve, pohüvelyét szentelt földbe ne tegyék pap és kíséret nélkül, nehogy lelke sirás és fogcsokorgatás között égjen a gehena tüzében, a pokolban. Dicsértesséka Jézus szent neve! Üdvözlégy szép szüz Mária! Isten anyja! Könyörögj a bűnös ácsmesterért s szüntesd meg földi kínládásait!

-

Szomorú dala
az elvetemedett ácsmesterről

Baranya megyében, Hetény határában,
Diszes kápolna áll, benne egy oltár van,
Fejszének ütési látszanak a ~~képe~~ képen,
Hogy az miből eredt, elbeszélem szépen,
Furó József üté bele vad lélekkel,
Mert szive nem tartott buzgón az Istennel.

Az oltárrombolót az Isten megverte,
Mert eszét még azon perczben elvesztette,
Kötél, pisztoly, s minden gyilkoló szerszámot
Próbált s nem hagyhatá el a nagy világot,
Koporsója készen a padláson várja,
De számára későn nyilik a sir szája.

A ki kételkedik, menjen az Heténybe,
Megtudja ott, mint ment ez a dolog végbe,
Ejjel-nappal méri ész nélkül a falat,
Imádkozik, kaczag, sir és tovább halad,
Tanúság: sohase kételkedj az Istenben,
Jézust, szüz Máriát tiszteld életedben.

/egy hiányos-3.oldalon kezdődő-füzet anyagából/

Mert ha meg nem gyógyulnak esküszöm rá hogy még,
A szüz Mária képét lelövöm ma onnét,
Kimondá e szókat most, bemegy a templomba,
Es gunyosan tekint szüz Mária szobrára.

Megnémul a bünös, most eláll szama-szája,
Szemeit mereszti szüz Mária szobrára,
Sóhajtást hall ő onnan, még figyelmewebb lett,
A szép szüz Máriának könnyei csepegtek.

Egy nagy fényesség lett most az Ur Jézust látta
Tövis koronával ő meg volt koronázva,
E nagy csoda láttára, már Istenhez térve,
Sirt és imádkozott ő bünös mellét verte.

Könnyes szemmel mondá: én Istenem, Istenem,
Én szerelmes Jézusom, bocsásd meg a vétkem,
Ekkor ugy hallotta, hogy szüz Mária mondta,
Bocsásd meg a vétkéit szent figm szavamra.

Igy látta két perczig ezt a nagy fényességet,
Az ur Jézus, ki szüz Máriával könnyezett,
A kik mellette voltak, még azok is látták,
A szép szüz Máriának könnyei hullását.

Nagy ájtatosság között végezte imáját,
A szent bucsu után ő haza vette utját,
De az egész után már mindig imádkozott,
A felesége ezen nagyon csodáÉkozott.

A midőn haza értek, a néma gyermekük,
Se nem evett, se nem ivott, hanem csak lefeküdt,
Másnap viradóra őt keltik, de nem kelx fel
Ugy látszik aluszik és jóízűen pihen.

Aluszik ő tovább, már egész nap eltelve,
A mig végre felébredt, egész késő este,
A mikor felébredett, csodák-csodájára,
Egszólamlott a gyermek ezen szózatokkal:

Oh én kedves szüleim, de nagy uton jártam,
Haljátok meg mit láttam és miket hallottam,
Láttam egy gyönyörű szép fényés nagy peregét,
Szépen énekeltek azt dicsőség Istennek!

Láttam egy gyönyörű szép ékesített kertet,
Éa kert közepében egy szép fehér népet,
A kit ugy tiszteltek a mennyei szt.karok,
Üdvözlégyszüz Mária! Jézusnak szent anyja.

Es megtanultam én ott ezen szép éneket,
Igy énekeltek el, azt dicsőség Istennek
Láttam a Jézus Krisztust Mária szent fiát,
Szentséges szent fején a tövis koronát.

Az ur Jézus így szólott az édes anyjához,
A menynek és földnek szüz királynéjához,
Oh szüz anyám Mária, én szerelmes anyám,
A világ veszedelme közel vagyonnx immár,

Láttam a szüz Mária itt elszomorodott,
És az ő szent fiának elébe leborult,
Könnyei hullottak a szent elébe,
Láttam az angyalok is sirtak most ő vele

Igy könyörgött Mária az ő szent fiának:
Engedjél meg szent figm e gyarló világnak,
Az ur Jézus így szólott: szerelmes szüz anyám,
Egész nagy világon egy igazat sem találsz.

De édes jó szüleim elvégzem már szavam,
Elmegyek tőletek már örök boldogságba,
Mert már várnak engemet itt a szent angyalok,
A szép szüz Mária és a mennyei karok.

Aza végső szavam ezt hirdessék mindennek,
Hogy Isten van a mennyben! bünbánók legyetek,

Kedves jó keresztények halljátok e esodát,
 Ezen szavak után a gyermek halálnak vált.
 Ez volt végső szava, már többet nem szóla,
 A lelkét kiadta, és elment szebb hazába,
 A szülők térdre estek, sirtak imádkoztak,
 Osszehívták magukhoz a jó szomszédokat.
 És nagyon csodálkoztak ezen történeten,
 Imádkoztak mind az isteni félelemben,
 És a süket gyermekük meggyógyult fülében,
 Hallott mindent tisztán, és nem volt többé süket.
 Kedves jó magyar népem, kérlek én titeket,
 Térjete a jóra és Istennek éljete,
 En is mint volt hitetlen már Istent imádok,
 Reméllem Istentől, hogy kapok bocsánatot.
 Oh bár soha az Istent ne sértettem volna,
 Nem bántottam volna ily szörnyü káromlással,
 A ki Istent imádott és aztat is szidtam,
 Szenteket, szüz Máriát mindig káromoltam.
 Oh hogy bár ne születtem volna e világra,
 Az igaz Istennek hogy nem vétettem volna,
 Hogyha még van Istenem számomra kegyelem,
 Kegyelmezz meg én nékem édes jó Istenem,
 Tanuljatok rólam ti kedves keresztények,
 Adja az Isten, hogy boldogok legyetek:
 Dicsértessék Jézus neve! most és mindörökké

Ámmen.

Méjséges erdők süpűjén át magányo ut vezet,
Az uton egy szegény erőtlen asszony lépeget.
Gonosz hely, rablónép tanyája, az est éjre vár,
"egájj, hangzik a sűrűségből.

A sápadt nő megáll.

Kibuknak nyocan és előlép a rablónép ura,

Hová mégy te sáppadt asszony,

Megyek a czelli bucsura.

Mit viszel a czelli Máriának,

mutasd a kincsedet.

Nem viszek óh semmit néki, csak tiszta szivemet.

Melléből elő, gyilkos késsel kitépik a szivét,

azután kötényébe dobják, és indul és vigye!

Arcán holtak sárgasága, ruhája tiszta vér,

az égen hajnal pirja reszket,

de hallja mi bing-bong a légbe milliányi hang,

Cellbe magától megszólamlík, zeng-bong a sok harang.

A pap a misét abbahagyja, fölkelnek a hivek,

indenkit egy érzés ragad meg, mindenki megy, siet.

Égő gyertyával, szent zászlóval tódulnak kifelé,

Ki szivét hozza Máriának a véres sziv elé.

A Szüzanyának márványszobra az oltárról lelép,

Kezébe veszi nagy fohász közt a jó asszony szivét.

Az ámulattól, csödától meghatva áll a nép,

Ragyogó diszbe öltözve új pap mond új misét.

Es szinte fel az égig harsog a hálaadó ima,

Hozsánna néked Iszen anyja, áldott Szüzmária.

"Még iskolába jártam, amikor tanultam, bend vót könybe is"

--- --

Nagy Sándor, 1947. S. vár-újság
Jól emlékszem rára.

De óh, csodák csodája, a leány felállott,
S mosolygó ajakkal üdvözlétet mondott,
És így szólt a gonoszhoz, amint megigérted,
"Hogy kezembe vihessem, add ide szívemet.
Ott van már kezébe a saját maga szive,
S fájdalom nélkül viszi nagy Mária-Czellbe.

És így szólítám meg a gonosz embereket,
Szűz Máriát dicsérni énvelem jőjjetek.
Borzadnak a bűnösök, hogy a leányt látják,
Gyilkos fegyvereket meguktól elhányják,
Megtépték ruhájukat és térdre hullottak,
Jajszavakkal a leány után kiáltottak.

Mária választottja oh bocsáss meg nekünk,
Szűz Máriát dicsérni mi is veled megyünk,
És a leány nyomában térdeiken mentek,
És Mária-Czellnek határába értek.

A harangok magoktól mind megszólalának,
Az angyalok kezei huzták meg azokat,
És így ment a leány szívével az oltár elébe,
És az Mária elé ilyen szavakkal tette.

Fogadd el szűz anyám éntőlem szívemet,
Óh, emelj fel magadhoz a mennybe engemet,
És az oltár előtt meggyónt, megáldozott,
És tiszta lelke az égbe angyalnak felszállott.

A gonosztevők pedig bűnöktől megtértek,
És szigorú életü remetékké lettek,
Szűz Máriának legyen dicsőítésére,
A mi lelkünknek pedig váljon szent üdvére. Ammen.

Második ének

Dallam: Elkészült már az aranyos koszoru

Jertek köszönteni Mária nevét
Égi lángra gyújtja mindenki szívét,
Virágozzon neved a szívünkben,
Ragyogjon reánk, mint csillag az égen.

Isten küldte mennyből Mária nevét,
Azért, hogy zenghessük nagy szeretetét,
Ránk fordítja kegyelem biborát,
Aki csak kiáltja szűz Máriát.

Van-e lélek ki ne örvendene,
még ha szomorú is, mert bizik benne,
Virágozzon neved a szívünkbe,
Ragyog reánk, mint csillag az égbe.

Oh ti, kik aztat nem rebegetitek,
Nem is lesz szószóló táértetek,
Ránk fordítja kegyelem biborát,
Aki csak kiáltja szűz Máriát.

E szent névnek hír már elterjedett,
Mennyben és földön megrengit mindent,
Virágozzon neved mi szívünkben,
Ragyogjon ránk, mint csillag az égben.

Boldog az a lélek ki szívéen hordja
Munkálkodásban csak ezt dadolja,
Reánk fordítja kegyelem biborát,
Aki csak kiáltja szűz Máriát.

Hogy ha nyelvünk vona oly szép trombita,
Felszállani hagyja Mária trónusára,
Virágozzon.... stb.

Harmadik ének

Dallama: Jertek vig örömmel.

Mária kertjének nyitva az ajtaja,
Benne tündöklöklik a szép koszoruja,

Piros fehér zöld a levelei,
Szűz Mária ezt nagyon kedveli.

Oly bájos a koszorúnak illata,
Hogy az egész világot elárasztja,
Fehér, piros... stb.

Illatára feltárul a mennyország,
Örömmel zeng az angyalo sokaság,
Piros.... stb.

Mily boldog, ki ezen koszorut fonja,
Annak szűz Mária pártfogója,
Fehér, piros... stb.

Bárki munkálkodhat a koszorúval,
Érdemet szerezhet az olvasóval,
Piros.... stb.

ert ez a koszorú nem hervad soha,
Örökké virul a szép mennyországba.
Piros... stb.

Örvendnek a mennyekben e koszorúnak,
Ily köszöntést tesznek szűz Máriának,
Fehér... stb.

Mi is keresztények, kik ide jöttünk,
Szűz Máriának koszorút kössünk,
Fehér... stb.

Kössünk koszorút a hit virágiból,
Szívünk szerelmének szent fohászából
Piros stb.

Végre szűz Mária tégedet kérünk,
Engedd, hogy mennekbe koszorút kösszünk,
Fehér, piros,.. stb. Amen.

Mi bűnösök hová legyünk?

Annyi bűnünk, hát mit tegyünk
Kérjük a Szűzmáriát, bűnösök pátfogóját
A Szent István jobbkezeért,
A magyarok seregeért,
Országom királynéja
Nagy asszonyunk Mária
Óh Mária, ki élsz mennyben
Tekincs e sáralomvölgyben
Boldog-asszony, Nagy Anyánk
Légy örökös pátronánk
Ámen

Nagyasszony napra való igenszép ének / E. olv. / dala: Óh hiv lélek....

Örülj, vigadj, tisztaságban
megvirágzott anyaság.
Angyali ártatlanságban,
Tündöklő menyasszonyság
Körülvesz a mai napon,
Az angyali sokaság,
Miért megkoronáz tégedet.
A teljes Szentháromság
Mária, Mária királyné bűnösök szószólója.

Az összefűzött füzetsor újabb anyaga / E. olv. /
Háromistenes ének a boldogságos Szűzmária tiszteletére
Középen koronás glóriás Szűzmária, jobbkarján Jézuska
Koronával, két oldal két angyal növényággal
Mária koronáját két szárnyas angyal tartja, alatta templom
palotája.

És a rablók által szivétől megfosztott leány bucsujátása
Nagymária-Czellben

1 db ára 4 krajcár

Kadja Bedő Mihály Budapesten.

Nyomtatott: Bagó Márton és fiánál

Belső oldalon első ének:

A rabló által szivétől megfosztott leány bucsujárása

Nagymária - Czellben

Dallam: Üdvözlégy Szűzmária

Szűzmária hivei ide figyeljete / A szent olvasókról szól a csodatörténet/ Mária- Czelltől messze lakott egy lányka /kinek minden öröme volt szent olvasója./ Már kislány korában nagy buzgalmat érzett/ hogy szive csak egyedül Máriáért égett./ A szent olvasóból a kincse és vagyona /betegségben orvosá bánatban vigasza. /Tiszta szív hódolattal ezen lány naponta 15 tizedü olvasót elmondta./

Ekkor a buzgó lány szent ajtatossággal

Mária-Czellbe indul az olvasójával

Pötét felhők homálya borítá az utat,

Sűrű felhőkbe borult a kék égboltozat.

Az Ur angyalát végzi a jámbor leányka

Imádkozz I érettünk Istennek szent anyja

De a ájtatos imát hangok szakíták meg

Az erdők sűrűjében fegyverek csörögtek.

És csak hamar zord arczu rablók körül fogták

a leány, ki ég felé tartja olvasóját.

Megállj - szóltak a rablók - ha kedves életed

Add ide mi nálad van ruhád és pénzedet.

Meggyújtott lámpafénynél kés villog kezükben

a leány szliden néz a rablók szemébe

És így szól: "jó emberek nekem pénzem nincsen

e drága szent olvasó egyetlen egy kincsem.

Szűz Máriához megyek, hogy kegyemet adjon

szivemet viszem el, mert neki nem kell vagyon"

"be hát hol van a szived? - szólottak a rablók

nem látunk nálad mást, mint ezt a fa olvasót."

És gunyosan folytatták: "Hogyha nincsen pénzed

megnézzük hogyan viszed kezébe szivedet."

"nem tudjátok mit tesztek" - szólt szekiden a lány.

bocsásson meg az, aki meghalt a keresztfán.

Ekkor az egyi gonosz ember a lány ajkát leszorította,

s a másik összeköté karját.

Olvasóját a lány kezében szorítja,

Kebléről a rabló a ruháját lehasítja,

és a leány keblébe a kést beledőfte,

az ártatl

az ártatlannak szívét ezzel kimetszette.
 De óh csodák csodája a leány felállott
 és mosolygó ajakkal üdvözlétet mondott.
 És így szólt a gonoszhoz: "Amint megígérted,
 hogy kezemben vihessem, add ide szívemet"
 Ott van már kezében a saját maga szive,
 s fájdalom nélkül viázi Nagymária- Czellbe
 És így szólítá meg a gonosz emberket
 Szüzmáriát dicsérni énvelem jójjetk.
 Borzadnak a bünösök, hogy a leányt ha látják,
 a gyilkos fegyvereket magutól elhányják,
 megtépték ruhájukat és trdre hullattak,
 jajszavukkal a leány után kiáltottak.
 " Mária válszattottja ó bocsáss meg nekünk
 Szüz Máriát dicsérni mi is veled megyünk
 És a leány nyomában térdeiken mentek
 És Mária-Czellnek határába értek.
 Harangok maguktól mind megszólának
 Az angyalok kezén huzták meg azokat,
 S így ment a leány szívével az oltár elébe
 És az Mária elébe ily szavakkal tette.
 " Ma fogadd el Szüzanyám éntőlem szivedet,
 Óh emelj fel magadhoz a mennybe engemet"
 és az oltár előtt ő megyónt megáldozott,
 és tiszta lelke az égbe angyalnak felszállott.
 A gonosztevők pedig bünükből megtértek,
 És szigoru életü remetékké lettek.
 Szüz Máriának legyen dicsőítésére,
 A mi lelkünknek pedig váljon szent üdvére.

Legujabb csodatörténet
a kétfejű gyermekről.

/"szíami"-ikrek 2 fejjel, egy testtel/

Ezt hirdeti pedig a kétfejű gyermek az angyalok által 1882-ik esztendőben.

Hogy a nagy káromkodásokkal hagyjanak elább, már minden csoda megtörtént, és még sem tértek a bűnösök a jóra, a rettentő káromkodást ne kovessétek, hogy az Isten sujtó ostorát elkerülhessétek és legyen nagy termés 1882-ben, ezt hirdeti a kétfejű gyermek.

I m á d s á g.

A mit a szűz anya Mária és a Jézus Krisztus maga rendelt és parancsolt, hogy végezni kell, és el is végeztem, melyek által az atyám, anyám és öreganyám szive nagyon megesett. Pedig azt önnön magam parancsoltam, hogy végezzétek és végezzetek kell, de még azután is el kell végezzetek, a mit június 10-én végeztetek, azt is én parancsolom, hogy végezzétek. Azon nagyot ütöttek, hogy jobb lett volna otthon maradni, az Isten igéjét hirdetni pedig már elíg volt egy hétig, a kinek kőből lett volna is a szive, mégis meglágyultott havolna annyi kérésre. A Jézus nevére kérlek titeket bűnös népek, térjete meg, mert ha meg nem tértek, mindnyájan elveszünk; a bűnösök arra kérnek, hogy más példát adjak, és ha csudát teszek, olyat tegyek, hogy a bűnösök megsirassák, mert akkor a folyóvizek vérré válnak, a bűnösök porba szállnak; mert én csak példa vagyok nektek mint kétfejű gyermek, hogy rólam példát vegyetek, ti bűnösök. De rólam példát nem vesztek, a szivemre nagy bánatot hoztok, mikor engem rágalmaztok, engem arról el nem fogtok, amit nekem parancsoltak, végezni kell, mert azt én parancsoltam, hogy végezzétek és attól el ne álljatok, még ha a hóhér fejetekhez áll is, az akasztófa alá is oda állhattok, ott is megsegít az Isten benneteket. Jézus nevére kérlek, ti bűnösök, térjete meg, mert ha meg nem tértek, mindnyájan elvesztek; Kérjete tehát engem Szűz Máriát, hogy kérjem érettetek szent fiamat Jé us Krisztust, hogy kegyelmezzen meg nektek bűnösöknek. Amen.

Első ének

Szentséges szűz Mária könyörögj érettünk
A te szent fiad előtt esedezz érettünk,
Vesd reánk a te szent szemeidet,
A te ostorodat távoztasd el tőlünk.
Tarts meg már bennünket már az igaz hitban
Ne hagyj már elveszni e szörnyű nagy vétekben.
Aludjál szerelmes szent fiam.

Nem alhatom én el szűz anyám Máriám,

Mert sok ember vagyon széles e világon,

A ki ujhöld péntek napon sütetést tészzen, Annak pedig lángja szent ebemet
s üti.

Aludjál szerelmes szent fiam.
Nem alhatom én el szüz anyámMárixám,
Mert most sok ember vagyon a világon
Ki fésülködést teszen ujhold szombat napon,
Annak pedig pora szent sbemet lepi.

Aludjál.... stb.

Nem.... stb.

Mert.... stb.

Ki szapulást tesz ujhold péntek napon,
Annak pedig lugja szent sebemet eszi.

Aludjál....

Nem... stb.

Mert....

A ki varrást teszen ujhold vasárnapon,
Annak pedig tüje szent sbemet böki.

Aludjál...

Nem... stb.

Mert....stb.

Ki favágást tesz ujhold vasárnapon,
Annak pedig forgácsa szent sebemet üti.

Valegy időben egy igen sok bűnökkel terhelt római pápa,
Ur Isten halálos betegséget adott reája. Amidőn látta már a
pápa, hogy neki meg kell halni, megához hívatta a kardiná-
lusokat, püspököket és más több felszentelt tudos atyákat,
mondván nekik:

En kedves Barátim! Micsoda vigasztelést adtok ti nekem?
Ime nekem már meg kell halnom, és az én nagy bűneimmel a
kárhozatot megérdemeltem. Senki a körüllevők közül nem
felelt neki egy igen ájtatos János nevű kápláron kívül.
Mondván. Szent Atya miért élél kétségbe az Isten irgalmase ágába.
Arra felelé a pápa.

Hát micsoda reménységet és vigasztalást adoz? Nekem meg kell halnom, félek, hogy örökre elkárhozom. Erre felelé az ájtatos. Én Te éretted Atyám, Szent imádságot mondok, remélem, hogy megvigasztalás, és az Uristentől irgalmasságot nyerez. A beteg pápa már nem szólván, letérdelt a káplán, és mindnyájan a vele valók. Elmondván egy miatyánkot felkelt, és a következő három imádságot ekképp mondotta:

Urjézus Krisztus, Istennek kedves Szent fia. Te egy kedves fia Szüz Máriának, Isten és ember, ki az olajfák hegyén miórettünk emberekért vért verítékeztél, áldozd fel a te mennyei Szentséges Atyádnak ezen haldokló emberért a te szent véres verejtékedet, hogy az örök kárhozattól, amit bünei által megérdemelt, tőle távoztadd, adjad óh, Örök Atya, hogy tőled irgalmasságot nyerhessen. A mi Urunk Jézus Krisztus A te egyetlen egykedves fiad által, aki veled és a Szentlélekkel egyetemben él az örökkévalóságban. Uralkodik vég nélkül most, és mind örökkön Amen.

Ezután ismét letérdelt a káplán, egy Miatyánkot imádkozván felkelt és a másik imádságot is elmondta.

Urjézus Krisztus, ki a keserves keresztfán érettünk meghalni méltóztattál, hogy te Szent Atyádnak egész megelégedéssel bűneinkért eleget tegyél, Szentséges Szent lelkedet pedig Istennek, a te kedves Szent mennyei Atyádnak ajánlottad, ajánld kérlek a te szent halálokat e haldokló lélekért, a te mennyei szent Atyád minden az ő bünei által megérdemelték mellett és nyerj neki bocsánatot, hogy megszabadítván veled örvendhessen ezt Örök Atya, a mi Urunk Jézus Krisztus a te egyetlen szent fiadnak érdemeidért, aki teveled Szent lélekkel él és uralkodik, Amen.

Ismét letérdelve és egy Miatyánkot elmondván így folytatódik a következő imádság.

Urjézus Krisztus, te szent jószág, ki oly szeretettel méltóztattál a te bűnös embereidhez lenni, hogy a magas mennyekből méltóztattál, Szüz Mária méhében leszállni mihozzánk, szülőnk vágyába. Ahol harmadik esztendeig a te em-

bereid közt fűnntartóztatván ugyanazon szeretet által adta zálogul a te imádnó szeretetednek jelébe akartál Jézus Istennek szent fia, mély szeretetnek jelébe akartál megfogadtatni, egyik bírótól a másikhoz hurcoltatni a keserves halálra íteltetni a keresztfán meghalni, eltemetni, valósággal feltámadni, a te kedves szent anyád Szűz Máriának és a szent apostoloknak megjelenni, Jézus Istennek a te Mennpi Szent Atyádnak jobbjára felől, ahonnan elküldted a Szent lelket, a te apostolsádnak szívébe és minden embernek, kik tebenned hisznek, a Te feléggés szent neved által nyisd meg e hódokló léleknek a te mennyei szent országodat, vedd magadhoz kegyelmesen a te mennyei szent Atyád országába, hogy teveled élhessen dicsőségbe Amen.

Ezeket én senkinék nem mondhatom, mivel nekem senki az emberek közül hinni nem fogja. Pelele erre az üdvözült Atya. Igazsággal mondom neked, hogy az Isten angyalain itt állnak mellettem, ha egy bűnös ember az egész világ bűneit elkövette volna is, ha ezen szent imádságokat halála óráján elmondják, meg lesznek bocsátva minden bűnei, megszabadul az örök kárhozattól. Azon ember, ki ezen imádságokat hallja, gonosz halálban meg nem hal, amely házba ez olvastatik: Halva gyermek nem születik. Azért vedd ezen imádságot szilja fonosz. A Szent Péter templomába tedd a mennybe menő Mária kápolnába, valóságos vigasztalásra. Azon ember, aki ott leszen ezen imádságot hallja, vagy olvassa 40 esztendei bucsut nyer bűnei bocsátására, amelyeket a szenvedni kellett és tudtára leszen adatik, halálának utolsó órája. Amen.

10./

Ének fájdalmas Szűz Anyához.

Eztet akartam én elmondani nektek,
 S meg is hallgattátok, ha Istenben hisztek,
 Régen nem történt már ilyen szent nagy csoda,
 A ki tud nagyobbat, mondja meg micsoda,
 Tudom, hogy ilyesmit nem egyhamar látott,
 Az Isten ujja ez, ki a letört ágot
 Nem hagyja hervadni, kinyílasztja szépen,
 Mint egykor a vesszőt Aronnak kezében.

Ha igaz, a kecskét helyén templom épül,
 Azaz egy kis kápolna a hit jeléül.
 Oda jár majd aki az Istenében hiszen
 Imádkozni, mert hisz mennybe csak ez viszen.

*Érre a feladatra a többi Csodás történetet) c. fejezetben, valamint
 a peremartoni góréra és a juhász góréra a II. kötetben a Nap-
 cselátsón, majd tekintettel a Zsolichyfalvai névű (Német) falura*

"Meg van egy másik történet is a kutasi Boronkai uraságról.

Régi-régi időbe -édesapám is szokta ezt elmesélni, a parádéskocsisok szoktak egymással találkozni, több mindenről beszélgetni, mázóta vót a fia is uraság, az is meghāt, meg azotta másik uraság vót, az is meghāt... Hāt, nagyon düglöttek az uraságnak a Bivaljai, és aszonta a parádéskocsissának, hogy fogjál be, kiviszél a tanyára. S kiment a tanyára. Amikor odajér, asz mongya a gulásnak, hány bivalom düglött meg máma? Hāt, asz mongya, méltóságos ur, öt darab. Aszongya, van itt nálad kisbalta? -Van! Na, akkor hozd ide és gyere velem oda, ahol fekszik az a düglött bival. És oda mentek és a kisbaltával szétdaraboltatta a bivalt, ojanokra amijennel a kezibe elbirta. És fölfelé dobálta az ég felé és asz monta, hogy He Isten, ha elvetted, akkor edd meg! -Amikor kitöltötte az uraság a bosszuját, akkor fölült a hintóra, és aszonta a kocsisnak, hogy hajts és menjünk haza! -Persze a parádéskocsisoknak nem volt szabad hátrafelé se oldalra nézni, csak előre. És mikor hasaér a kastélhol, beállt a kocsis, -azt érezte, hogy a hintó meglibben, hogy leszállt az uraság -, erre aztán hátra nézett s látta, hogy nincs feant az uraság, evve elment az istállóba és kifogta a lovakat. Amikor fogaja a lovakat ki, megy az uraságné nagy ijedvel s kérdezi a kocsist, hogy hol hagyta az uraság urat? -Hāt, kérem azt mondja, méltóságos asszony, én hazahoztam. Hāt, nincs sehol a lakásba. Hāt, akkor nem tudom, hogy hol van, de én hazahoztam. Akkor aztán az uraságné vissza, ent a kastélb, hívta az inassát, szobalányokat, hogy keressék meg az uraságot. Nézték az összes szobákat. És ahogy bementek a hálósobába, egy nagy kutyafejet láttak az ágy alatt, a többi része meg emberi alak volt az uraság ruhájába. Hāt, mingyá fölismerték, hogy ez az uraság. Akkor a báróné nagyon megijedt, elkezdett nagyon sírni, hívatta a papot, és hogy s entelje meg és imádkozzon érte... És kiment az istállóba megkérdezte a kocsist, hogy mi csinált az uraság a pusztán. S akkor a kocsis elmonta, hogy nagyon csunya dögöt csinált az uraság kint a tanyán. Nem tudták visszaváltostatni. És akkor építettett

az uraságné a kastéltu egy földalatti utat. Azon járta az uraság a templomba. És akkor kötü-körü a templom kötü építettett az uraságné minden szentből egy szobrot. Meg izz voltak a szobrok-még én is láttam, mer én ott barmákosztam-meg izz voltak, míg a front nem jött be; akkor szétlödösték őket.

Ceurgó, Borbély Teréz, 1913.

A fenti történetet Kutas környékén többen ismerik, különösen a volt isk. igazgató, Kiss József, aki a valóban létező uraság családfájával is foglalkozott. Szerinte a régi templomban valóban volt egy kentaurszerű képábrázolás, ami biblikus témán alapult ugyan, de a nép e köré alakította ki-a múlt század elején valóban meg- esett dögvész alapján- a maga sajátos asszociációs készsége révén a legendát. Az olajfestmény-állítólag- a szuloki plébánosnál volt legutoljára utána nézünk majd/.

/Ez a Buzsákról származó hiányos füzetke tartalmaz szegedi vonatkozású énekrészeket//a 3. oldalon kezdődik,s közben hiányosak a sorok;lehet, hogy más ponyvanyomtatványon megtalálom a teljes anyagot!

- - - - -

.....A templomot is,hogy nagyra emelteti
Havi boldogságos szűzet mert szereti.

Oh de a szándékát nem teljesithette,
Mert hirtelen meghalt,éltét bevégezte.

Holta után ezerötyszáz harmadikban
Elkészült a templom a szép klastrommal.

Szegedi jó népek szomszéd helységekkel
Járultak hozzája istenes költséggel.

Szent Ferencz szerzetes e nagy kincset birja,
A drága szentképet tiszteletben tartja.

Mohácsi vész után ismét elűzettek,
De csak hamarosan ismét visszajöttek.

Az ezer ötszáz ötvenkettőnk évben
Törökök jöttek be Szeged s környékébe.
Mindent elfoglaltak,egyre pusztítottak,
De a Ferencziek mégis megmaradtak.

Ájtatos imával népet buzdították,
Hogy a szűz Mária szent képét ne hagyják.

Oh de egy ájtatos keresztény jó lélek
Hogy e képből a török csúfot ne üzne,
Makó városába magával elvitte,
A templom bal felén oltárra feltette.

A kép másolatja mely ottan létezik,
Havi boldogságos szűznek neveztetik.

A csudálatos kép ismét visszakerült,
Melynek a szegedi nép felette örült.

Jaj,de nemsokára lángok közé jutott,
De ott is a szent kép sértetlen maradott.

Mert szűz Máriának egy hű tisztelője
Tüzből kiszagadván és elfutott vele.

De atörök csapat őt üzőbe vette,
Sirt,a drága kincset jaj már hová tegye.

A klastrom mellett levő csöpörtóba
Ruhába takarva sirva azt elásta.

Ott volt az iszapban ezerhatszázharminczig,
Sirtak és zokogtak buzgó hivek mindig,

Nem feledhették el a jó szegediek,
Annak formájára szobrot készítettek.

Ki a templom előtt ékesen tündöklék
Egy oszlopon állván, őt buzgón tisztelik.

Nyolczven esztendő mut, immár elfelette
Midőn egy török vitéz a tó vizébe,
Lovával beméne hogy azt ott megmossa,
De a ló egyszerre a vízben megállta.

A lovát zaklatja, de tovább nem indul,
Patkós lábával egy csomagot kirúntott.

És a török vitéz mindjárt hamarjába
Lováról leszállván a vízben megmosta.
Bámul csodálkozik a képnek szépségén,
A Ferencziekhez azonnal sietvén.

A szerzeteseknek azonnal átadta,
Mondván, hogy ez a magyarok nagyasszonya.

Kimondhatatlan volt az öröm Szegedében,
Azonnal feltették a régi helyébe.

A jó szegediek, öregek és ifjak
A szent kép látásán örömben sirtak.

Ezer hatszáz kilenczvenhetedik évben
Tündökleni látták ezt a levegőben.

Törökök ezt látván futásnak eredtek,
Keresztény harczosok pedig lelkesültek.

A csatamezőről kik Szegedre jöttek
A pogány törökök maguk vallást tettek.

Hogy ők valósággal látták a szent képet
Az égen ragyogni, azért megrémültek.

Midőn tűz ütött ki Szeged városában,
Mindig megmentette a szép szüz Mária.

Számtalan sok csudák melyek itt történtek,
A sok nyomorultak felgyógyulást nyernek.

Jertek hát bűnösök ide Szegedébe,
Boruljunk mindnyájana szent szüz elébe.

Kérjük buzgó szivvel édes jó anyánkat,
Ne hagyjon el soha szegény magyarokat.

Oh hevi kegyes szüz, boldog szüz Mária
Add ránk áldásodat tisztelő nyájadra.

Hogy a kik most téged örömmel szemlélünk,
Főn a mennyországban veled örvendhessünk..

Második. -Dallama: A szent olvasó-társulat
Oh te ékes lilomszál szép szüz Mária
Tisztább vagy te az aranynál Jézus szent anyja.
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál

Havi boldogságos szent szüz oh illatozzál.

Reménységünk benned vagy on egek asszonya
Szeged város templomának ékes csillaga,
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál,
Havi boldogságod szent szüz oh illatozzál.

Oltalmad alá sietünk minden szükségbe
Nézz le kegyes szüz Mária tisztelőidre
Ékes bimbó..... stb.

Szívünk lelkünk neked adjuk mert mi szeretünk
Legkedvesebb édes anyánk vagy te minekünk.
Ékes bimbó..... stb.

Zárd szivedbe a nevünket hogy feltaláljunk,
Jézus előtt itéletkor hogy ha megállunk
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál,
Most és halálunk óráján oh el ne hagyjál.

-

/feltehetően az 1-12 strófa hiányzik/

A Buzsákról származó több füzetecské között ez az egy tartalmaz sze-
 gedi vonatkozásusokat, de ez is hiányos: a 3. oldalon kezdődik/
 1-12. strófák nincsenek meg

 A templomot is, hogy nagyra emelteti
 Havi boldogságos szűzet mert szereti.
 Oh de a szándékát nem teljesíthette
 Mert hirtelen meghalt ártét bevégezte.
 Holta után ezeröttszáz harmadikban
 Elkészült a templom a szép klastrommal.
 Szegedi jó népek szomszéd helységekkel
 Járultak hozzája istenes költséggel.
 Szent Ferencz szerzetes e nagy kincset bírja
 A drága szent képet tiszteletben tartja.
 Mohácsi vész után ismét elűzettek
 De csak hamarosan ismét visszajöttek.
 Az ezer ötszáz ötvenkettődik évben
 Törökök jöttek be Szeged s környékébe.
 Mindent elfoglaltak egyre pusztítottak
 De a Ferencziek mégis megmaradtak.
 Ájtatos imával népet buzdították
 Hogy a szűz Mária szent képét ne hagyják.
 Oh de egy ájtatos keresztény jó lélek
 Hogy a képből csufot a török ne üzne
 Makó városába magával elvitte,
 A templom bal felén oltárra feltette.
 A kép másolatja mely ottan létezik
 Havi boldogságos szűznek nevezetik.
 A csudálatos kép ismét visszakerült
 Melynek a szegedi nép felette örült.
 Jaj de nem sokára lángok közé jutott
 De ott is a szent kép sértetlen maradt.
 Mert szűz Máriának egy hű tisztelője
 Tűzből kiragadván és elfutott vele.
 De a török csapat őt üzőbe vette
 Sirt a drága kincset jaj már hová tegye.
 A klastrom mellett levő csöppörtőbe
 Ruhába takarva sirva azt elásta.
 Ott volt az iszapban ezerhatszázharmincig
 Sirtak és zokogtak buzgó-hivek mindig.
 Nem feledhették el a jó szegediek
 Annak formájára szobrot készítettek,
 Ai a templom előtt ékesen tündöklök
 Egy oszlopon állván őt buzgón tisztelik.
 Nyolozvan esztendő mult innár el felette
 Midőn egy török vitéz a tó vizébe
 Lovával beméne hogy azt ott megmossa
 De a ló egyszerre a vízben megállta.
 A lovát zaklatja de tovább nem indult
 Patkós lábával egy csomagot kirántott.
 És a török vitéz mindjárt hamarjába
 Lováról leszállván a vízben megmosta.
 Bánul csudálkozik a képnek szépségén
 A Ferencziekhez azonnal sietvén.

Szeged

A szerzeteseknek azonnal átadta
Mondván hogy ez a magyarok nagyasszonya.

Kimodhatatlan volt az öröm Szegedében
Azonnal feltették a régi helyébe .

A jó szegediek öregek és ifjak
A szent kép látásán örömlükben sirtak.

Ezer hatszáz kilenczvenhetedik évben
Tündöklenni látták ezt a levegőben.

Törökök ezt látván futásnak eredtek
Keresztény harcosok pedig lelkesültek.

A csátamezőről kik Szegedre jöttek
A pogány törökök magok vallást tettek.

Hogy ők valósággal látták e szent képet
Az égen ragyogni azért megrémültek.

Midőn tűzbűtött ki Szeged városában
Mindig megmentette a szép szűz Mária.

Számtalan sok csudák melyek itt történtek
A sok nyomorultak felgyógyulást nyernek.

Jertek hát bűnösök ide Szegedébe
boruljunk mindnyájan a szent szűz elébe.

Kérjük buzgó szívvel édes jó anyánkat
Ne hagyjon el soha szegény magyarokat.

Oh havi kegyes szűz boldog szűz Mária
Add ránk áldásodat tisztelő nyájadra.

Hogy a kik most téged örömmel szemlélünk
Főn a mennyországban veled örvendhessünk.

—•—
Második

Dallam:A szent olvasó-társulat.

Oh te ékes liliomszál szép szűz Mária
Tisztább vagy te az aranynál Jézus szent anyja
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál
Havi boldogságos szent szűz oh illatozzál.

Reménységünk benned vagy on egek asszonya
Szeged város templomának ékes csillaga
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál
Havi boldogságos szent szűz oh illatozzál.

Óltalmad alá sietünk minden szükségbe
Nézz le kegyes szűz Mária tisztelőidre
Ékes bimbó.... stb.

Szívünk lelkünk neked adjuk mert mi szeretünk
Legkedvesebb édes anyánk vagy te minékünk
Ékes.... stb.

Zárd szivedbe a nevünket hogy megtaláljuk
Jézus előtt ítéletkor hogy ha megállunk
Ékes bimbó rózsaszál érettünk imádkozzál,
Most és halálunk óráján oh el ne hagyjál.

/címlap hiányzik/

⊕ közölve

Szigeti Sándor könyvtáros. Szigetvár, Ferenczrendi utza 76.sz.

/Kicsi kép, angyal kereszttel/

Egyházmegyei jóváhagyással.

Nyomatott Kovács Adolfnál Székesfehérvárott.

/fél lap/

****de az Ur Jézus Krisztus nem nézhette tovább,
kedjük eresztette a súlyos ostorát,
Volt is sirás, jajgatás és Istenhez folyamodás,
De későn már, mert lángben és tüzesőben jött a szörnyű csapás.
Mert egykor Isten szent Pierre városát gazdaggá tette,
Míg szent nevét, szent fiát és szent ereklyéit megbecsülte,
De hogy az Ur Jézust megtagadták,
Bocsátá rájuk az Isten ostorát.
Az Ur Jézus Krisztus többször megmutatta..../hiányzik/

Legujabb szent énekek

36 ezer ember tűz által való elpusztulásáról.
Dall: Szűz Mária hivei..

Kedves keresztények, ide hallgassatok,
A szent Pierre helyéről én amit elmondok,
A szent Pierre városát oly büszke nép lakta,
Hogy a szent templomot egy se látogatta,
Megtagadták ők már a templomba járást,
Nem kellett mise sem a prédikálás,
Egyszer egy nagy gyűlést fogtak tartani,
Hogy papjaival mi fogjon történni.
Elhatározták ők, hogy papra nincs szükség,
Nem kell már a gyónás, áldozás és szentség
Ugy megzavarodott a franczia nemzet,
Nem hitte sehogy sem, hogy Isten van a menybe.
Elkezdtek rombolni drága oltárjokat,
Nem fogják tisztelni a fadarabokat,
Jézus keresztfáját is kihordák onnan,
Ahol egy vala, azt is kivágták,

.....?

/18 strófa/..tartsa tőlünk a súlyos csapását,
Arassza a népe Isten áldását,
Kedves keresztények térjete a jóra,
Hallgassatok kérlek intő szavaimra.
Ez lesz a végső ezen történetnek,
Dicsértessék tőlünk az Ur Jézus neve. Amen.

Harmadik ének

/azonos a Mária Dicséretére c. előző énekkel, azzal a toldással, hogy:
 ojtoványi k i n y i l l o t t p i o s r ó z s a"./
 /az Esti ének c. is azonos az előző füzetecske szövegével/

A

szent olvasóról.
 /koronás Mária j. kezében olajág, b. karján kis Jézus/

Nagy-Kanizsán Wajdity József gyorsajtóján.

Hallgassatok csak én rám jól,
 Csuda-történetet mondok,
 Milyet még nem hallottatok,
 Olyan ujságot olvasok.
 Jaj csak ha reá gondolok,
 Szivemben mindjárt borzadok,
 Kette ések félelemmel,
 Vagyok szörnyű reszketéssel.
 Jaj nem tudjuk mely órában,
 Majd egy napon vagy dél tájban,
 Vagy az éjjéli órában,
 Vagy a nap bármely szakában.
 Sötét felhő fel fog jönni,
 Az eget elborítani,
 Zendüléssel csattogással,
 És rettentő villámlással.
 Kinek nem lesz olvasója
 Nem lesz annak bizonyága,
 Szűz Mária Krisztus anyja,
 Nem lesz annak szószólója.
 Sok azt mondja: majd megtérek,
 Ha majd öreg napot érek,
 Nem lesz b. idő megtérésre,
 Szent olvasó keresésre.
 Buda-Pestnek nagy térsége,
 Hires rákosnak mezeje,
 Lesz a piros vér tengere,
 Bűnös nép veszedelmére.
 Piros vérek kiontatnak,
 Tasztól nagy halmokat hánynak.
 Hitetlenek mind jajgatnak,
 De oltalmat nem kaphatnak.
 Mi hozta ránk e nagy vexszélyt,
 Fajtalanság, nagy kevélység,
 A rettentő káromkodás,
 Jó Istenünket boszantás.
 A kinek lesz olvasója,
 Annak leszen bizonyága,
 Szűz Mária Krisztus anyja,
 Palástjával betakarja.
 Nincs becsülete pénteknek,
 Nincs becsülete nemzetnek,
 Már szombatot sem tartanak,
 Vasárnapon is dolgoznak.
 Majd eljön a szörnyű veszély,
 Sok embereket rettentvén,
 A kik hitetlenek voltak,
 Olvasóhoz majd kapkodnak.
 Vegyük fel a szent olcasót,
 Összünk rajta gyöngykoszorút,
 Végre vele egyetemben
 Megyünk Máriával mennyben. Amen.

Hallgassatok csak énrejm,
Csodatörténetet mondok,
Millyet még nem hallottatok,
Olyan ujságokat mondok.

Ja ha csak oda gondolok,
S zivembe mélyén borzadok,
Rettegésvel, félelemvel,
Vagyok szörnyü reszketésvel.

Mi hozz reánk a veszélyt,
Fajtalanság, nagy kevélység,
Nagy rettentő karinkodás,
A jó Isten megboszantás.

Nincs böcsüje a pénteknek,
Nincs böcsüje anemzetnek,
Me pénteket se tartanak,
Vasárnap iscsak dolgoznak.

Sötét felhő fel fog jönni,
Az eget elborítani,
Zendülésvel, csattogásval,
Nagy rettentő villámlásval.

Asse tuggyuk, mi órába,
Vaj délelőtt, voj déltájxban,
Vaj a zéjféli órában,
Vaj e nap a zéjcazában.

Budapestnek nagy térsége,
Hires Rákos nagy mezejje,
Lessz a piros vértengere,
Bünös népek veszedelme.

Piros vérek kiontatnak,
Testből nagy halmakat raknak,
Hittetlenek mé jajgatnak,
De jó álmat nem kaphatnak.

Kinek leszen olvasója,
Annak leszen bizonsága,
Szüz Mária Krisztus anyja,
Annak leszen szószólója.

Kinek~~nx~~ nem lesz olvasója,
Annak nem lessz bizonyása,
Szüz Mária Krisztus anyja,
Annak nem lessz szószólója.

Vegyük fel a szant alvasót,
Kössünk rajta gyöngykoszorut,
Végre vele egyetmeben

Legyünk Máriával mennybe. Ámen

- "Azt hiszem tán guzsalyasba tanul-
tam; nálunk vóé"-

Szárász/Dioszén/Benke Jánosné, 1906

A hit hatalma, vagyis: Szűz Mária olvasója örökké virul.
Dallam: Üdvözlégy szűz Mária rózsapiros hajnal.

Kedves keresztény hivek jól megfigyeljétek,
Egy csodatörténetet tináktek elzengtek,
Az Ur Jézus Krisztusnak hű katonájáról,
Szól ezen történet egy jámbor juhászlól.

Szól a szent olvasóról, s annak hatalmáról,
Öreg máriacelli szép szűz Máriáról,
Szól egy jámbor juhászról, kedves családjáról,
És a szent olvasónak dicső hatalmáról.

Stájerország határán egy kis falucskában
Él egy juhász jámborul kilenced magával,
Aki szűz Máriának szent tiszteletére
Szivből a szent olvasót naponként végezte.

Ő minden esztendőben Nagyasszony-napjára
Öreg Máriacellbe ment búcsújárásra,
Most is örömmel készült nagy Máriacellbe,
A szentséges Szüzanya képét szemlélhesse.

Oh, de változás történt, főn. ke parancsolja,
Nyájadat őrizzed, nem mlgysz a búcsúra,
Mindenek fölött elsőb szolgálat a kenyér.
Azért adatott néked a konvenció, a bér.

Oh, de a nagy Uristen másképpen végezett,
Mint a büszke uraság, ahogy intézkedett,
Amiről az embernek fogalma ugy sincsen,
Ott már határozott s végzett a jó Isten.

Nem is ment el a juhász nagy Máriacellbe,
Kihajtotta nyájait a szép legelőre,
Nagy busan nézte aszt, bucsujárókat,
Máriacell felé az uton kik haladnak.

Oh, de a szép Szüzanya őt megvigasztalta,
Ott, ahol senki sem járt, és szózatot halla,
Vedd elő olvasódat, boruljál le térdre,
Végezd el és ajánld föl szent tiszteletemre.

Kinyitván tarisznyáját, miben lenni szokott,
Amiről ő naponta buzgó imát mondott,
Oh, de meg volt lepve, hasztalan kereste,
Mert otthon felejtette ágyának fejébe.

A sok tünődés után gondolta magában,
Farag egy kis keresztet egy kis nyirfaágból,
Ez is tán megfelelhet, ez lesz a hiszekegy
Személyébe három, de hiszem, hogy Isten egy.

Szedek bükkfalevelet abból Miatyánkat,
Mégis, mégis dicsérem mennyei Atyámat,
Cserfalevélből szedek, tesztek tiszteletet,
A szép szüz Máriának zengnek üdvözlétet.

Elkészült az olvasó, a tizenöt táblás,
Felfűzve azt cérnára az egyszerű juhász.
Keresztet vet magára, föltekint az égre,
Áldd meg szent olvasómat én Istenem végre.

El is zengte nagy buzgón rajta a szent imákat,
Amit szüz Máriának szivből felajánlott,
Hiszekegy és Miatyánk angyali üdvözlét,
Földön úgy, mint égben szenteltessék neved.

Midőn este hazament nyájait rendezte,
Tarisznyáját a szokott helyére eltette,
Vacsorájához ülven családja körében,
"Felesége így szólván néki szeliden:

Nagy csörrenést hallottam ezen pillanatban,
Megnézem, hogy mi vagyon a tarisznyájában,
Nincsen semmi különös csak egy rózsafüzér,
Mai napon én erről imádkoztam biz én.

De előtt feleségem vacsoránk együnk meg,
Fáradt vagyok, lefekszem mielőtt néznéd meg,
De az asszony nyugtalan, nem hallgatja urát,
Elhozván az asztalra tette a tarisznyát.

Oh, de csodák csodája, mikor fölnyitotta,
Szobájukat égi fény ^{sugár} borította,
A nyirfakeresztecske gyémánttá változott,
Az egész szobáckára fényességet hozott.

Bükkfalevél Miatyánk mind aranyok lettek,
Cserfalevél üdvözlét, mind ezüst csönögtek,
Hiszekegy és Miatyánk, angyali üdvözlét,
Földön úgy min égben szenteltessék neved.

Összefut a sok nép a látványosságra,
Tudomást vesz erről a község plébánosa,
Nagy pompával mit elvitt ő a szent atyának,
Nem is volt mostanában ily éke rómának.

De a szentséges atya nagy Máriacellbe
Küldte szüz Máriának szent tiszteletére,
Szemlélje a nagy világ, e koszorú hit fény,
Reményt, szeretetet nyújt az emberbe míg él.

Oh, te keresztény lélek nem mondtá nekem más
Mig nem láttam és hittem, nem vagyok Tamás.
Ha elmegyek szent buvsura nagy Máriacellbe,
Ott látod e koszorút egy oltáron díszben.

Oh, nagy máriacelli kegyes szüz Mária,
Kinek üdvözlétet zeng ég és föld lakója,
Engedd egykor egekbe hozzád eljuthassunk,
Szüz koszorút fejedre tenéked fonhassunk. Amen.

/Csombárd, Szabó Györgyné, 1922. énekelte 2 oldalas lepról/

nem látogatja az Istennek hajlékát, ahelyett inkább elmennek tivornyázni és az Istennek szent törvényeit megszegni. Ezért küldi az Isten mindenféle csapásait reánk. Láthatjátok kedves keresztény atyámfiai, hogy ezen cselekedet, mely jóra nem vezet, tehát jobbitsuk meg magunkat és kérjük a felséges Uristent, hogy távoztassa el tőlünk a csapásokat, melyeket ránk mért, mert akik a gonosz szellem sugallata szerint cselekszenek, azok teljes életükben boldogtalanok. A végpmlás bekövetkezik, mit láthattok szemekkel, hallhattok füleitekkel, és tapasztalásból is tudhatjuk.

Most már folytassuk a grófné szerencsétlen és csodálatos eseményét, hogy ő az Istentől nyer egy szép leánykát, de egyik szemével sem látható az Isten teremtményét. Nagy szomorúságában újra fohászokodott a teremő Istenhez, hogy adja meg szeretett lányának szemévilágát és fogadalmat tesz, hogy öreg Máris-Czellbe a szűz Mária tiszteletére egy gyönyörű palástot arannyal és gyémánttal csináltat Sz. Máriának bármilyen összegbe kerül is. Elment a grófné leányával öreg Máriacellbe, ott a bold. Sz. Mária képe előtt térdenállva könyörgött Isten-ének, hogy adja vissza leányának szemévilágát. Az Uristen meghallgatta a könyörgését.... és a lány megnyerte szemévilágát, látott a szent helyen. Midőna hazafelé mentek... uralkodott a grófnéban, hiszen a lánya most már lát. Máriának egy olcsóbb palástot csináltatott, mely nem került oly sok pénzbe..... a palástot a grófné elvitte öreg Mária cellbe. Amint a palástot rá akarja adni mindig leesett róla. Utóvégre letette eleibe s azzal elment haza..... az angyalok által vitetett..... Lássák keresztény atyámfiai, e csodálatos esemény megtörtént, megtörténhetik mindentféle esetekben. Hegyeken és völgyeken nem akarnak Istennek szolgálatot tenni, imádni és magasztalni és Sz. Máriát tisztelni. Szt. István, Szt. László királyok, Hunyadi János híres vezérek nem szellettek könyveket, olvasókat venni, arról mádkozni.../hiányos sorok olvashatal

↓ marishol 7 -

Egy új csoda történet, mely Bácskában, Dovaczova faluban 1883-ik évben történt.

Püspöki jóváhagyással.

Javitotta: Georgius bácsi.

Kiadatott és kapható: SÓGOR GYÖRGY könyvnyomdásznál, Keszthelyen.

Egy elátkozott asszony története.

Egy hitetlen asszony, a ki semmiféle ünnepet meg nem tartott, az anyaszentegyházat nemcsak nem látogatta, de sőt egészen megtagadta, a lekiatya intó szavait semibe sem vette; ha valamely szegény szűkölködő barát elment hozzája kéregetni, azt elpirongatta, s ha másféle szegény men hozzá kéregetni, azt kutyajával kergettette ki; ha szalonnát vagy másféle zsirosfélét kellett volna a szegényeknek adni, azt különösen egy kádba rakta; ha lisztet kellett volna a szegényeknek adni, azt is egy külön kádba rakta, ha valamely szegény nyomorult ment a házhoz, azt is elpirongatta egész egy esztendő folytáig.

Akkor mondta az urának, hogy egy esztendő már elmúlt, gyere csak a kamarába s nézd meg amit a szegényeknek kellett volna adni, mennyire szaporodott az a sok alamizsna.

Elmentek megnézni, és a gazda a mint a feleségével az ajtót benyitja s a mint a kád felé mentek, már nagy zörejt hallatszott ki a kádból s amint felnyitották a kádat csaknem szörnyet haltak ijedségükben, mert a mit a szegényeknek kellett volna adni, itt minden kigyóvá változott; a másik kád pedig tele volt kukacokkal. Így szokja az Isten a hitleneket büntetni.

Kik a szegényeken nem fognak sajnálkozni, így fogja az Ur Isten utóvégre megbüntetni.

Az istentelen asszony nemcsak a szegényekhez, de az urához is igen szigorú volt s annyira verte, hogy a gyámoltalan férj még az ágy alá is bebújt kinjában, s a mit parancsolt neki a felesége, hűségesen meg kellett fogadnia.

Semmi ünnepnapokat nem hagyott neki megtartani.

Pünkösöd napján pedig elhajtotta az urát kaszálni a rétre, hogy a fűvet kaszálja le, mert majd jön az aratás, akkor majd lesz elég más dolog is.

A mint pünkösöd napján az urának az ebédet vitte ki a rétre, akkor egy kigyó utját állta - a kogyó lehetett vagy harmincz kiló - a mely derekára s nyakára tekeredett, az emlőjét pedig szájába fogta.

Megy az ura felé nagy sivalkodva: "Jézus Mária, Szent József, segélj rajtam, ha lehet".

Az ember szörnyen megijedt midőn feleségét jajveszékelve, a kigyóval a nyakán, közeledni látta, és minden erejét összeszedte, hogy a kigyót levehesse nyakáról, de nem lehetett, mert Isten büntetése ellen orvos nincs;

azzal elmentek nagy sivalkodva a lelki atyához.

Mondá a lelki atya:ahogy a szent gyónásban nem voltál alkalmas, az anyaszentegyházat megtagadtad,mert hat munka nap van egy hétben,a hetedik pedig vasárnap,mit a szent Háromság választott magának.De azt sem tartottad meg,az Ur Istennek bűnös leánya lettél.

A csodára sok papok és barátok összejöttek s azt tanácsolták,hogy menjen el rómába az urával együtt.

Elérkeztek a római pápához;mondták:Dicsérettesséke Jézus szent neve;a római pápa szörnyen megijedt,sok papok jöttek össze a csodára, de a nagy ijedségben a köszönésüket sem tudták elfogadni.Mikor meglátták a gonosz kigyót,hogy a derekára s nyekára volt tekegedve és a szájában az asszony emlőit fogta,mondá neki a római pápa és a többi lelkészek,majd elimádkozzuk ezt a gonosz férget,akkor majd meggyöntünk,ha ezen gonosz kigyó eltávozik gyarló testedről.

A római pápa és a többi lelkészek egy nagy könyvet vettek a kezükbe és elkezdtek imádkozni,mire a gonosz eltávozott és akkor meggyontatták és megáldoztatták,szent misét is tartottak érte,mit az ura is meghallgatott.Mondá az asszonynak a római pápa:te bűnös leánya vagy az Istennek mert te semmidéle ünnepnapotat meg nem tartottál.

Mikor egy szegény koldús,vagy egy kéregető barát a házadhoz ment,elpirongattad,nem tartottad pünkösöd napját,se karácsonynapját,se husvét napját,se Urnapját,se ujhöld pénteket,se ujhöld szombatot,se ujhöld vasárnapot.

Akkor a többi lelkészek a római pápával együtt egy földi pinczébe elkísérték,hol két ágy volt leterítve lepedővel,a melyikbe tetszik,ebbe fekhetel,mondá neki a római pápa és többi lelkészek.

A mit a római pápa és a többi lelkészek elimádkoztak a szent gyónás által,megint csak visszament a bűnös testhez,akkor becsukták abba aföldi pinczébe,melynek ajtójánál hallgatóztak egy kis rövid ideig,de mivel ezen gonosz kigyó a lelkét kiszorította belőle,így semmi jajszavát nem hallották.

Mondváne római pápa az embernek,hogy holnap hét órakor jőjj el hozzám a templomba,ha meg akarod látni hitves párodát.A második haragszóra már ott volt.A szent misét meghallgatta,a szent mise végén egy fehér galamb szállott a gonosz asszony urának a jobb vállára,s azután kirepült a szentegyház ajtaján a mennyeknek országába.

Akkor kérdé a római pápa és a többi főpapság,hogy "édes fiam megakarod-e látni a te feleségedet"?--Igne is megakarom látni".Mire megmutaták neki feleségét,a mely ágyra lefektették.Akkor a szegény ember összeztette a két kezét "Jézus,Mária,Szent József",mivé lett az emberiség,de csak csontját látta feleségének,mert a gonosz kigyó a húst mind lerágta róla.Ekkor elkezdett sorni s utnak indult Rómából hazájába.Dicsőség Istennek nevében.Amen.

Egy hire támadt annak, hogy Nagyszakácsiba a Szüzanya meg-
jđent két kis libapásztor leánnak; nagy fényességbe, sötét-
ségbe egy nagy fényesség támadott, és erre nagy hire lett annak,
hogy az bucsujáróhel lesz. De eltiltották, mert hát nem hitték
bizonyosnak. A papság tiltotta el.... Sokan jelentkeztek ott.
Mi kérdeztük az embereket a házba, hogy mennyi való igaz ebbü?
Asz mondták, hogy ténleg nagy fényesség vót, abba a sötétsége
az a fény, ami vót ott, nagyon nagy fényesség volt. Ez volt
1924-be. - Én kétszer is od vótam. - Vót, aki látott valamit,
látta a Szüzanyát. - Aki azt látta, az elesett és akkor ki-
ebált, aki látta a Szüzanyát. Mind kikiabálta, ami az életébe
történt vele, és hogy őt mához két hétre temetik, s henpergett
a porba. Én nem beszéltem vele, de láttuk. Utánna ténleg meg is
hätt két hétre. - /Kutiné lánya így folytatta az eseményt/:
Rá két hétre az asszony vitte ki a moslékot, és mondta néki
az anyósa, hogy várjál, mer zivatar van, villámlott, mennydörgés.
De ő bizony elszaladt, kivitte a disznóknak a moslékot, és
ott a villám agyoncsapta. /Kutinéni folytatta/:

Én a lordesi Szüzanyát láttam, rózsafüzér a kezébe, szép
szalag a derekán. - Ennél többet én má nem kívánok többet látnyi.
Álmomba láttam, álmomba. És asz mondtam, hogy ennél több nekem
nem is köll több. Szokok ám ámonni sok szépeket.

Mer akkor Szakácsiban bementünk a házhoz, hogy mennyi igaz
ebbül? Ott azt mondták, hogy három órakor csütörtökön nagy
sötétség lett, de ebbe a sötétségbe az a nagy fényesség tá-
madt, és a két libapásztor lánka látta ezt a fényességet.
Akiel történt az eset, az a Szita Mariska lánya volt az.

Siófok/Vonyarcvashegy/, Kuti Józsefné, 1885.

"...tán husz-huszonötben vót, hogy Szakácsibe jelentkezik a Szüzanya. Osztán eljártunk s vót egy szőcsényi kislány, és az a legnagyobb éjjel is elgyütt és mondta, hogy édesanyám! engem ne féccsél, mert itt a Szüzanyám értem, megyek a Szüzanyámmal. És ennek a kislánnak mondott meg mindent a Szüzanya, mondta nekije, hogy van a faluban egy asszony, kinek két kis iker-gyereke van, de az édesaptya maghätt. -abba a 19-20-as évekbe-. Hogy az az asszony hozza el a két kis iker-gyereket, ezt a kislány mondta, hogy a Szüzanya mondta őnekije. Elmenetk azért az asszonyér, és elhozta az asszony a két kisgyermekét. Éppen és is od vótam, amikor beért, -mert sátor lett huzval oda, -mikor odaért a néni, a két kis piciny gyerek is elsikintotta magát, meg az asszony is, aki hátravágódott, s a kisgyerekeket úgy vették el tőle... hanne mikor létregyüzt az asszony, akkor mondta, hogy a Szüzanya fogadta őket, és várta őket, a két kis árvájával egygyütt.... Akkor meg vót egy másik, aki siit nagyon, osztán ment, hogy: drága jó édesanyám! látom az ~~Szüzanyám~~ édesanyámat, a Szüzanyám ide vezetett, hogy láthassam meg az édesanyámat... Annak a másik lánynak a tesvérje - ammeg ben vót ott a népek között -, fölkereste, hogy: gyere, vár a Szüzanya bennünket ott az agácafa előtt. Mikor ajis odaért, ajis elsikintotta magát, meglátta az édesanyját, osztán elalélt. Mikor magához tért, mondta hogy: köszönöm Szüzanyám, köszönöm a segítségedet, hogy ide segítetted az édesanyámat, hogy megláthassam.... Vót egy fiatal menyecske, ajis szőcsényi vót; am meg benn vót ~~Kövér~~ Lajos udvarába - az lakott ott a széso házba -, aztán épületfa vót az udvarába - mer épünyi akartak -, ott üdögött, osztán ajis aszonta: jaj, látom a Szüzanyámat, jaj, azt kéri tőlem a Szüzanyám, hogy menjünk el a templomba, -mer az ura is vele vót-. Vezess el a templomba, Szüzanyám elkisér bennünket.... Ijjet sokan láttak. Én láttam semmit, de ijjen eseteket sokat láttam... Vót egy asszony, az is sikótozott, sirt, föl futott az akácafához, összeölelte az agácafát, s ammeg aszonta, hogy hát: jaj, látom az Ur Jézust, fenyeget, hogy mér hattam el az uramat! Én ijjeneket láttam, mert od vótam, s oda futottunk mindig, ahol vód valami. Az a Kövér Lajos - skinek az udvarába vót az a menyecske - ajis meglátta a Szüzanyát. Mikor meglátta a Szüzanyát, utat kért, térdenállva mondra, hogy mindenki imádkozza az Urangyalát. A boldogságos szüz Máriának az a kívánsága, hogy mindenki imádkozza az Urangyalát. És mindenki imádkozta. És még az volt a kívánsága a Szüzanyának, hogy a kislányok mind kibontott hajjal gyűjjenek ide.... Akor, láttam ojjanokat, akik kajabálták, hogy:

Boldogságos szűz Mária, édesanyám, minden szombaton gyűjök-még karhatalom ellen is-, gyűjök hozzád... Gyüttek devecseriek, hoztak egy Mária-szobrot, meg egy ászlót. Én meg a keleten ~~keleten~~ kelevisi Virág Ilonkával együtt mentünk akkor is oda. És aszonták, hogy biztos ez a két kislán meglátja a Szüzanyát, az Ilonka erősebb lán volt, mint én, és annak adták a Mária-szobrot, nekem meg a ászlót, amin egy szivalak vót, és abban vót benne a Szentcsalád. És mikor beértünk arra az utra, amejik vezetett oda a kápolnához, mindenki azon látta a Szüzanyát, meg az Ur Jézust. Nekem má megfásultak a szemeim, de én nem láttam semmit... Hittem benne, de talán nem volt méltó rája. De a Szüzanyát éjjeli álmomba igen sokszor láttam... Osztopánba laktunk, asztán az éjjel arra ébredett fel az én uram, hogy mellbe végtam és fölédredett rá, de meg hāgatta, hogy én mit beszélek fönnhangon; és én a Szüzanyával beszéltem, és én szépasszonnak szöllitottam először; Begyütt hozzánk egy szép asszon-igy ámottam, és engem hívott, hogy, gyere lányom velem. Gyönyörű szép bársonyos lénia volt, szobrok egy kis távolságra egymástól. Mondom neki: te szép asszon! de énnekem van egy igen jó uram, meg három aranyos gyereke, hogyan hagyam én ezeket itt!?-ezt, amit én montam, mindent hallot az én uram-, később má föl akart költenyi, de nem tudott, ugy elméledtem az álomba. Astán még aszonta: gyere lányom, gyere, én majd nemsokára a legkissebikér visszajövök. És mondom, mi lesz a másik kettővel, meg a drága jó urammal? Az isteni gondviselés nem hagyja el őket, mondta. Csak mondom neki, te szép, asszon! ha te engem annyira hívsz, hát akkor mondd meg énnekem, hogy téged hogy tiszteljelek? -Aszongya: én vagyok a boldogságos szűz Mária, a te édesanyád, meg mindenki édesanyja, csak gyere velem énekünyi. Abba az éccakába tanútam meg azt az éneket, hogy: Hol vagy én szerelmes édes Jézusom, ... ezt az éneket én addig soha nem hallottam; abba az éccakába tanútam meg a Szüzanyátul. Gyer lányom, gyere, közeledünk a mennyek országához. Ugy búgtak a harangok, ugy szóttak, egyik szebben, mint a másik. Egész éjjel evvel virgóttam. Hajnal felé, no, mos má beérünk a mennyországba, aszonta: gyere lányom, mingyá beérünk a mennyországba. S akkor ébredtem rá föl, Akkor mondok, hogy: jaj, te aptya, hát mér sirtok? -Nyóc hónapos vót a kissebbik fiam, még az is sirt. -Te, annya, hát mi vót tevéd? -Mér? -Te mit ámottá? -Mondom neki, te, hāgasd csak a harangszót! Még akkor is, másnap este is a fülembé vót... Aszongya: dehogy harangóznak, hisz egész éjjel ámottá, beszélté valamit! -Mondom, mit? Aszongya: te annya, te ojjan szépet éneküté, én még azt soha nem hallottam -Mondom: tudom má! Tudod, mit énekütem? -Hol vagy én

szerelmes édes Jézusom...Ez vót harminchétbe.Már akkor nem vót divatba,és lássa mégis hatása volt rám.Tuggya mit:sok hitetlen ember van,elmondát sok hitetlen ember előtt,-én nem vagyok hitetlen,má gy-nni se j árok,mer én nem tudok bemenni a gyóntatószékbe,letérdepünyi se tudok,énrajtam ne röhögjön senki se,-mert fáj a lábam-...Mikor ide gyüttünk lakni 54-be-ugye fiam-,elementek Keszthelre dógoznyi,s ojjan álom gyütt rám,hogy nem tudtam magammal birnya....Ledütem a konyhába-az ajtót egy kivsit nyidva hagytam-,és azt ámottam,hogy innel a délnyugati sarokbul megindult az ég,meghasadt az ég,gyönyörű nagy fényességgel ,Boldogságos Szüz Mária benn ütt a közepin,és így emelkedett föl a székrü,kis Jézus a karján,s abba a pillanatba ement az ámom.Futottam át a szomszédba:jaj,Mariska,engem igen nagy szomorúság ér,én ezt ég ezt ámottam,de talán majd öröömre,dicsómre válik,mer nagy fénybe láttam a Szüzanyát.Lássa,abba tájba esett le a nagy fiam,20 éves vót,a gépkocsirú ott Keszthelen.Agyrázkódást kapott,egy hétig,mint egy halott,ugy féküdt...Kértem a Szüzanyát,ott vót a boldogságos Szüzanya képje a város templomba,fölkancsutam a fejemre a kezemet,uyg mentem sirva:boldogságos szüz Mária,édesanyám,gyógyizsd meg a gyerekemet!semmi baja ne legyen,ne nevensen rajta senki.S tuggya angyalom,hogy meggyógút! Hála legyen a jó Istennek,semmi különös bajja más nincs ,mint hamarább felejt,feledékeny,de ez más embernál is van . "

//majd az orosz-magyar háború eseményeinek veszélyhelyzetében történt Mária-segítségéről mesélt történetet//

"...többszöt megjelent álomban a Szüzanya.Én azt tiszta fehérbe láttam,nagyon szépnek;a karján van a kis Jézus,és terny^{érvny} széles égszínkék szalaggal van a derekán ködve a ruhája.Már ámottam azt is,hogy ámomba háromszor meghajtotta magát előttem ...és amikor a háború begyütt,akkor a bizei útkotró feleségivel mentünk...ott a hajlatba bement két lány.MOndom,gyüjjön Mariskamegnézzük,hogy há megy ez a két lány.Hát,ott egy magos oszlopon át a boldogságos szüz Mária,karján a kis Jézus,mint egy sarló-félhold-volt alatta... Én elkezdtem kajabálni,hogy bold.szüz Mária,édes anyám,segélj meg bennünket,-én ez megálmodtam-;Erre is főkötött a papa,mer hallotta... és a szobor megelevenedett,és a szobor a népek fölött elrepült-amit én előbb a valóságban má láttam,ezt megámottam....én ez sok népek előtt elmondtam má...aszongyák,nincs Isten,nincs másvilág,nincs ez,nincs az.Pedig valami van;hogy mi van azt nem tudja egy földön lett ember elmével fölfogni,mi van,de mégis valami van.

Metzger, Sebástjáné, Henger Mária, 1912.

Minha különben harangoztak volna, úgy hallottam, aztán asszonygya /az uram/. De hogy harangoztak, egész éjjel valamit ámtottá, eszté. Mondom, mit? Asszonygya, te annya! Ojjan szépet énekíté, én még azt soha nem hallottam. -Mondom: tudom máz! -Tudod, mit énekütem?: Én szerelmes édes Jézusom... Ez vót 37-be./akkor már nem volt divatban a nagyszekácsi Szüz tisztelete/. -Lásse még mindig! Tuggya, mit mondok én megának: sok hitetlen ember van, sok hitetlen ember előtt ámontam én! Én vagyok hitetlen, meg gyónni se járok, mer nem tudok bemenni a gyóntató székbe se, térépünyi se tudok; én rajtam né' röhögjön senki se/ai. beteg a lába/, de hiszek Istenbe. -Mikor ide gyüttünk lakni 54-be, a fijamék elmenetk Keszthelre dolgozni, s ojjan álom gyütt rám, hogy nem tudtam magammal birnya.... Ledótem egy kivsit a konyhába, s azt ámtottam, hogy innen délnyugati sarokbu megnyilott az ég. Meghasadt az ég gyönyörű nagy fényességgel, boldogságos szüz Márja benn üt a közepén, emelkedett föl a székrü, kis Jézus a karján; ezt ámtottam. Abban a pixálantban ráébredtem, ément az ámom. -Futottam át a szomszédbe, jaj, Mariska, engem igen nagy szomorúság ér, igen nagy baj ér engem, nézd, én ez és ezt álmottam, de talán majd öröm. mre, dicsőmre vállik, mer nagy fénybe láttam a Szüzanyát.. Akkor esett le a nagyfijam 29 éve korába a gépkovsiruott Keszthelen; agyrázkódást kapott... Kértem a Szüzanyút-tuggya-, od vót a templomba a boldogságos Szüzanya képtye; föl kacsutam a fejemre kezemet, úgy mentem sirval: Boldogságos szüz Mária, édesanyám, gyógyizsd meg a gyerekeket, semmi bajne legyen neki, ne nevensen rajt senki!! S tuggya, angyalom, -hogy meggyógyut?!... Elszunntam, és mingyá ezt álmottam, hogy-mind vót a pice ajtaja-, a boldogságos szüz Mária, ott megjelent; üt, kis Jézus a jobb karján, s nagy fényesség támadt. Ére fölébredtem. Rózsafüzérfej vót az az asszony, mondom én, asszonyok! megjelent köztünk a Szüzanya. Mindenki kérje a Szüzanyát, megsegít bennünket, nem fogunk meghalni.... Ott a háboru alatt vótak öregek, édesapám is, kisgyerekek. Én odamentem, megcsókútam a földet, ahun láttam, s mindenki odament megcsókunyi a földet. Nemsokára jöttek az oroszok föntül... s káltottam, Mancikám, kérjük a Szüzanyát, meg fog bennünket segiteni... megmenekütünk. Amikor a háború hogy begyütt, ottan a bizei utkotrónak a feleségével mentünk-mintha Gyótára mentünk vóna-, s a szomszéd lányei mentek egy tisztás hajlatba; mondom, gyűjj. n Mariska, megnézzük há mén ez a két lán! -Hát, ott egy nagy magos oszlopon

átt a boldogságos szüz Mária, karján a kis Jézus, egy ijjenen,
mint a sarló/félhold/. És én elkeztem kajabálni, hogy boldog-
ságos szüz Mária édesanyám segél meg bennünket! - Erre is fő-
kötött a papa, mer hallotta. - És az a szobor megelevenedett,
és a szobor a népek fölött elrepült. - Ezt megámottam, amit a való-
ságben láthani/. - Elrepült a fejünk fölött, az a fijatalasszon
utánament, mintha most is látnám, pöttyös szoknya vót rajt. Háttu-
rú ölelte körösztü, és meg elejbe fordultam és előrü öleltem
körü. Rám nézett, rám mosojgott: nyugottan legyetek, meg lesztek
mendve.

A Boronkai uraságról

Oszt volt egy pusztája Cilibe, Cilipusztán. Osztán megdöglöttek a marhái. Osztán fölődözött az Istenhő. Szóval möggyütt hintóba, s fölődözött az Istenhő. Azonnal kutyává változott. Leugrott a hintorú és beszaladt az ágy alá. Amikor megtalálták, agyonlőtték. Nem a temetőbe temették, a templomba, ott van ojjan kripta.

Beleg, Tamás Ferenc, 1891.

A nemcsak somogyi szempontból jelentős "segösdí bucsura" a környék, távoli megyék zarándokai is eljártak, akik csodálatos, gyógyító erőt tulajdonítottak e helynek. Köztudomású, hogy a jelentősebb kegyhelyek köré általában legendás-csodás motívum fűződik; így van ez Andocsal, Segesddel kapcsolatban is. Ezzel kapcsolatban Lakatos Istvánné, Németh Mária/1897/ az alábbiakat mondta: "Ez a szent~~ű~~út úgy keletkezött, hogy szántott egy embör, osztán megáta az ökrei, ném mentek tovább -én így hallottam a régi öregektü - ott aztán kiástak, vagy micsinyáta, és onnan keletkezett a forrás... valami csodaerőt véltek neki... Egy néni ide járt, tán gyékényesei-é vagy hová való, arról léntöl. Minden héten együtt ide egy kanna vizér. Ezzel mosogatta a lábait és aszonta, hogy meggyógyult a lába"

"Egy történeti dolgot hallottam édesapámtól. Kanizsa mellett van egy ilyen téglatelep, egy falucska is volt ott. Egy parasztember, egy bácsi elment ki a szőlőbe Gyümölcsoltó Boldogasszonkor, hogy megpucolja a fát. Felasége nem akarta elengedni, aszonta neki, hogy, te ember, ne menj el, tudod, hogy máma nagy ünnep van. Az ember nem fogadott szót; dehogyan nem megyek el, aszongya! És amikor fölmászott a gyümölcsfákra, annyi hangyál lepté meg, nagy treg hangyálok. Mennél jobban söpörte le magáról a hangyált, annál több rakódott rája, úgy hogy teljessen leeték a hust róla, csak a csontja maradt meg, s ott meg is halt. Ott Kanizsa mellett van egy kis kápolna, ott be is van építve ez a csontváz-ember.

Egy másik történeti dolog a kutasai Boronkai urasággal történt. Régi, régi időbe. A parádéskocsosok szokták ezt egymással beszélgetni. Volt már egy fia is az uraságnak, má ajis meghalt, meg a másik is meghalt már azóta.

Nagyon döglöttek y az uraságnak a bivaljai. Azt mondja a parádés kocsissának, hogy fogja be, kiviszöl a tanyára, s kimant a tanyára. Amikor odaért a tanyára, asz mondja a gulásnak; hány bivalom döglött meg máma? -Hát, méltóságos úr, öt darab! -Asz mondja, van itt nálad kisbalta? -Van! -mondja a gulás. -Na, aszt mondja, akkor gyere velem oda, ahol fekszik a döglött bivalj! -Odamentek, és a kisbaltával szétdarabolta a bivalt ojjan darabokra, amijent a kezi-vel elbirta, és fölfelé dobálta az ég fel és asz mondta: Ne Isten, ha elvetted, akkor edd is meg! -Amikor kitöltötte az uraság a bosszúját, akkor fölült a hintóra, és aszonta a kocsisnak, hogy hajts és menjünk haza. -Persze a parádéskocsisoknak nem volt szabad hátrafelé nézni, csak előre. És mikor hazér a kastélhoz, aut érezte, hogy a hintó meglibben, hogy leszált az uraság. Erre aztán már hátra nézett, hogy nincs fönn az uraság, s evvel elment az idtállóhoz és kifogta a lovakat. Amikor kifogta a lovakat és bevezette az istállóba, megy az uraságné és kérdezte a kocsist, hogy hun hagyta az uraságot? Nem hozta haza? -Kérem, méltóságos asszony, én hazahoztam. Aszongya, nincs sehol a lakásba! -Akkor az uraságné visszament a kastélba, hívta az inassát, szobalányokat, hogy keressék meg az

hol van az uraság. Nézték az összes szobákat, minden. És ahogy be-
menetek a hálósobába, egy nagy kutyafejet láttak az ágy alatt.
A többi része meg emberi alak volt az uraság ruhájába. Hát, mingyű
fölsmerték, hogy ez az uraság. Akkor a báróné nagyon megijedett és
elkezdett nagyon sirni, hivatta a papot, hogy szentélje meg és imád-
kozzon érte. És kiment az istállóba és megkérte a kocsist, hogy
mit csinált az uraság a pusztán? Akkor a kocsis elmondta, hogy nagyon
csunya dógot csinált az uraság úr a tanyán!
Nem tudták visszaváltóztatni. És akkor építtetett az uraságné a
kastéltól egy föld alatti utat. Azon járt az uraság a templomba.
És akkor körü-körü, a templom körü építtetett az uraságné minden
szemből egy szobrot. Meg is voltak a szobrok. Még én is láttam, mer
ott bermákozta, valamikor régen. - Meg is voltak a szobrok mind-
addig, míg a front nem jött be. Akkor szétlüdüzték a szobrokat.

Csurgó, Borbély Teréz, 1913.